

Изъ пхтя дѣдо Генко зѣпа и се чуди на хубавитѣ здания и магазини, ако и сега затворени, спира се, та чете надписитѣ имъ и многото чашки по телеграфнитѣ стълпове и напръчканитѣ жици и огледваше отъ глава до крака, когото срѣщнѣше — дано познае нѣкого. Мнозина се извърщаха, та го изглеждаха също внимателно. Той случайно срѣщна единъ бойковецъ, прѣдаде му много здраве — безъ, разбира се, нѣкой да бѣ му порячвалъ туй — разпита го подробно и на високо зачина на службата и състоянието му и отъ своя страна разправи много работи за Бойково и за армаганитѣ.

Дѣдо Генко оставаше все назадъ, та Иванъ се принуждаваше да го възчаква и да го подканя да върви по-бързо, за да му обяснява по-важнитѣ здания.

Минаха край Военното министерство и прѣзъ градската градина. Вратитѣ ѝ бѣха отворени, алеитѣ още тънѣха въ полумракъ, въздухътъ бѣше хладенъ и свѣжъ, младата трѣва по скуаритѣ, обтегнала отъ бисерна нощна роса, изглеждаше блѣдо-зелена; разцвѣтитѣ акации, диви кестани и други дървета и безбройни цвѣтя прѣскаха навредъ сладка опоителна мирисъ, сѣкашъ усилена отъ нощта; на столоветѣ прѣдъ буфета нѣмаше още никой; тукъ-тамъ изъ градината се бавно разхождаха подранили малобройни посѣтители; по нѣкога прѣзъ алеята, която прѣсича напръко градината, се мѣркаха изпрѣмѣнени слугини, които съ кошници отиваха за провизии, кокетно се кършеха и бързо се обръщаха да изгледатъ верѣдъ самотията нѣкой младъ заминувачъ. Дѣдо Генко се спира та се чуди на алеи, скуари, цвѣтя и дървета. Най-послѣ той и Иванъ излѣзоха прѣзъ вратата срѣщу двореца — едно масивно здание съ чернъ покривъ, също потънало въ зеленина.

— Тукъ живѣе князътъ! менторски допълни Иванъ, когато дѣдо Генко не можа да разбере думата дворецъ.

— Тѣй ли? . . Сараятъ, демекъ, е туй а? запита важно старецътъ, приятно изненаданъ, пакъ се спрѣ и опули очи да гледа и слѣдъ малко той продължи не толкова за Ивана, колкото на самъ себе: Славна работа брей! . . Чипъ-чевре обиколентъ съ желѣза! . . Майки, майки! . . Тцж, тцж! . . Голѣмо нѣщо, царска я пия—! . . .